

Sygn. akt II Ka 856/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2023 r.

sprawy **S. D.**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 20 października 2022 r. sygn. akt II K 367/22

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

1.1.1.1 UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 856/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 20 października 2022 r., sygn. II K 367/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Obraza przepisów postępowania karnego, mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie: art. 2 § 1 pkt 1 kpk, art. 7 kpk, art. 9 § 1 kpk, art. 410 kpk,</u> które to przepisy obligują Sąd do dokonania wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego i będącego w dyspozycji Sądu w sprawie, co jedynie może wypełnić dyrektywę wydania wyroku na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w konsekwencji czego doszło do wydania w niniejszej sprawie wyroku z pominięciem okoliczności wynikających z treści zeznań świadków M. W., A. M., jak również z wyjaśnień oskarżonego oraz dowodu z dokumentu - Niebieskiej Karty, podczas gdy prawidłowa całościowa ocena wyjaśnień oskarżonego w korelacji ze wskazanymi dowodami pozwalała na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu, a tym samym wykazuje, wbrew twierdzeniem Sądu, na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zasadność skierowanego wobec oskarżonego aktu oskarżenia.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy wskazanych przepisów procesowych. P. wyrok uniewinniający oskarżonego S. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 kk był w pełni prawidłowy.</p> <p>Odpowiadając apelującemu, zacząć należało od tego, że zasadnie skierowano akt oskarżenia do Sądu I instancji. Niezasadnym było już jednak skazanie oskarżonego za w/w czyn, stricte po tym, jaki dokładnie był przebieg postępowania sądowego i na podstawie jakich dowodów Sąd a quo mógł orzekać.</p> <p>W postępowaniu przygotowawczym osoby bliskie dla oskarżonego: jego żona a pokrzywdzona A. D. (k. 2-3), zięć T. S. (k. 18), córka M. S. (k. 20) złożyli szczegółowe zeznania. Zeznania syna M. D. (k. 24) były dla oskarżonego neutralne. Synowa E. D. odmówiła składania zeznań (k. 26). W postępowaniu sądowym natomiast, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 182 § 1 kpk, wszystkie osoby bliskie dla oskarżonego odmówiły składania zeznań, wymieniając kolejno: żona oskarżonego A. D., córka M. S., zięć T. S., syn M. D. i synowa E. D. (protokół rozprawy głównej z dnia 28 lipca 2022 r., k. 100 i nast.).</p> <p>Świadek, który skorzysta z prawa odmowy zeznań, przestaje w sprawie istnieć jako osobowe źródło dowodowe. Żadne jego wypowiedzi</p>		

z postępowania przygotowawczego nie mogą być w procesie w fazie jurysdykcyjnej odtworzone.

W tym miejscu podkreślić należało, do czego w istocie dążył prokurator. Do skazania oskarżonego jedynie na podstawie dowodów pośrednich, zeznań świadków A. M. i M. W. – funkcjonariuszy Policji, całą wiedzę o zdarzeniu czerpiących wyłącznie z relacji pokrzywdzonej i tego, co przekazano im w trakcie podjętej interwencji. A. M. dodatkowo jest dzielnicowym na terenie gminy Ż., uczestniczył procedurze Niebieskiej Karty. Przyznał jednak, iż „do tej interwencji, po której sporządzono Niebieską Kartę, nie mieliśmy zgłoszeń w tej rodzinie” (...) „W tej chwili nie ma żadnych zgłoszeń, nie ma żadnych interwencji i nie ma podstaw, aby tam jechać. Procedura Niebieskiej Karty została zamknięta” (k. 117v). Ich relacje nie były szczegółowe i mnożyły pytania, a nie je rozstrzygały. Sam oskarżony wyjaśniając powiedział, że „raczej się nie przyznaje” – z owego „raczej” oskarżyciel publiczny próbował przeforsować konstatację o quasi przyznaniu się do winy, z czym Sąd II instancji zupełnie się nie zgodził, a co po stronie autora apelacji stanowiło nadinterpretację wyjaśnień S. D.. Taki stan dowodów, na podstawie których Sąd a quo mógł orzekać, w przekonaniu Sądu ad quem nie był wystarczający, aby wydać wyrok skazujący.

W orzecznictwie prezentowany jest pogląd, iż dowód z zeznań funkcjonariusza Policji przeprowadzony na okoliczność wypowiedzi osoby rozpytywanej nie może zastąpić dowodu z wyjaśnień oskarżonego, czy z zeznań świadka i na podstawie tego dowodu nie wolno czynić

ustaleń faktycznych sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego lub z zeznaniami świadka, wobec których dokonano czynności rozpytania, gdyż byłoby to usankcjonowanie nieformalnie przeprowadzonego dowodu z wyjaśnień lub z zeznań, w sytuacji gdy jego przeprowadzenie w formie określonej przez prawo dowodowe (tzw. dowód ścisły) jest bezwzględnie wymagane jako podstawa prawna rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26.07.2013 r., sygn. II AKa 136/13, LEX nr 1362695).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, w tym nurcie rozważań, uznać należało, że dowód pośredni w postaci zeznań tzw. świadka ze słyszenia, może wspierać wersję wydarzeń prezentowaną przez bezpośrednich świadków wydarzeń sensu stricto, nie może jednak ich całkiem zastępować, a to stanowiło istotę problemu w sytuacji, w której bezpośredni świadkowie stosunków panujących między oskarżonym a pokrzywdzoną, na czele z samą pokrzywdzoną, odmówili składania zeznań.

Jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06.04.2022 r., sygn. II KK 52/22, artykuł 186 § 1 in fine kpk obejmuje także zakaz odtwarzania takich zeznań, które nie były w sposób formalny protokołowane. Ma to zapobiegać możliwości obchodzenia restrykcyjnych wymagań wynikających z tego przepisu. Odmierna interpretacja czyniłaby bowiem dopuszczalnym przeprowadzanie przesłuchania lub utrwalanie zeznań świadka z naruszeniem przepisów procesowych, a następnie

przesłuchiwanie osób odbierających te zeznania, mimo skorzystania przez świadka z prawa odmowy składania zeznań. Termin "zeznania" należy rozumieć w sensie materialnym - jako przekazanie informacji przez świadka podmiotowi wykonującemu czynności procesowe w ramach szeroko rozumianego postępowania karnego, dla celów tego postępowania i z inspiracji tego podmiotu. Dlatego w ramach procedury tzw. Niebieskiej Karty dochodzi do formalnego zbierania przez interweniujących policjantów depozycji różnych osób. Nie można mówić, że są to wypowiedzi spontaniczne, czy jedynie zasłyszane przez tych funkcjonariuszy. Procedura ta służy bardzo konkretnym celom związanym istotą ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. (...) Istota przepisów gwarancyjnych zawartych w procedurze karnej sprowadza się właśnie do tego, by urzeczywistnione zostały wszelkie przewidziane w nich gwarancje mające kluczowe znaczenia dla uczciwego procesu. Próba ich obchodzenia chociażby przez zawężające rozumienie konkretnych przepisów ustawy lub wręcz opaczne interpretowanie czynności, jakie w istocie zostały podjęte w sprawie (formalna procedura czy zbieranie wypowiedzi spontanicznych "poza trybem") prowadzi w sposób oczywisty do naruszenia prawa procesowego, które ma bardzo konkretną funkcję (OSNK 2022/5/17, OSP 2022/10/85, OSP 2023/1/6, LEX nr 3343179).

Najnowsze orzeczenie Sądu Najwyższego sygn. II KK 52/22, którego fragment przytoczono powyżej, pozostawało spójne

z poglądami wyrażanymi w judykaturze uprzednio – m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. II AKa 277/18 (LEX nr 2786004) i przytoczonymi w uzasadnieniu tegoż wyroku innymi orzeczeniami.		
Wniosek		
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	<u>Obraza przepisów postępowania karnego, mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk</u> , polegająca na braku pełnego wskazania w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku okoliczności faktycznych i podstaw prawnych, które legły u podstaw wydania wyroku uniewinniającego, czy też które zostały odrzucone przez Sąd.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut bezzasadny w tej konkretnej sprawie, w której wyrok uniewinniający jest prawidłowy. Zgodnie z art. 455a kpk nie		

można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk, a Sąd II instancji był zobligowany respektować ów przepis.

Trafne były jednak uwagi prokuratorskie dotyczące stricte uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jako dokumentu sprawozdawczego z procesu dojścia do Sądu a quo do konkretnych konkluzji, w wyniku których wydano wyrok takiej, a nie innej treści.

Prawo do należytego uzasadnienia jest jednym z elementów konstytucyjnego i międzynarodowego prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 EKPC). Pomimo zmiany z dniem 1.07.2015 r. przepisu art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez dodanie do jego brzmienia stwierdzenia, że uzasadnienie ma być „zwięzłe”, norma ta w swojej istocie nie uległa zmianie i wskazuje na te same elementy, które winny znaleźć się w treści pisemnego uzasadnienia wydanego orzeczenia. Uwaga ta, w przekonaniu Sądu Okręgowego, dotyczy także uzasadnienia pierwszoinstancyjnego, sporządzanego w świetle nowelizacji z 2019 r. (dodania art. 99a kpk) w formie tabelarycznej na urzędowym formularzu, według wzoru określonego stosowym rozporządzeniem. Formularze wymuszają jedynie syntezę treści, ograniczając w znacznym stopniu możliwość wprowadzania rozmaitych elementów stylistycznych, obecnych w tradycyjnej postaci uzasadnienia (poziom retoryczny, poziom erudycyjny, poziom decorum tekstu).

Wyrok i jego uzasadnienie powinny być jasne, czytelne i jednoznaczne nie tylko dla osób zajmujących się profesjonalnie stosowaniem prawa, ale również dla wszystkich znajomości procedowanej tematyki nieposiadających. Zwięzłość nie może wygrać z komunikatywnością, powinny sobie wzajemnie towarzyszyć. Język prawniczy powinien być wpleciony w tekst, tak aby z jego kontekstu strona mogła w sposób nie budzący wątpliwości wyprowadzić znaczenie konkretnych zwrotów. Sąd Okręgowy, stoi na stanowisku, iż konieczność „zwięzłego” przedstawienia powodów uznania wiarygodności danego dowodu, lub odmówienia tegoż przymiotu konkretnemu dowodowi, nie oznacza przyzwolenia na całkowite pominięcie argumentacji dotyczącej oceny dowodów lub jej przedstawienia za pomocą lakonicznych ogólników. A w ten dokładnie sposób postąpił Sąd Rejonowy w Garwolinie kilkakrotnie wskazując „zgodnie z art. 424 § 1 pkt 1 kpk brak wymogu wskazywania dlaczego dowód został uznany za wiarygodny” (k. 124). Tego rodzaju praktyka absolutnie nie zasługuje na aprobatę, a już w szczególności w sprawach jak niniejsza, gdzie w ten oto lakoniczny sposób ocenione zostały dowody „na niekorzyść” oskarżonego, a finalnie w I instancji wydano wyrok uniewinniający.

Lakoniczne zwroty wykorzystywane w uzasadnieniu wydanego orzeczenia utrudniają jego kontrolę odwoławczą, negatywie wpływają również na przekonanie stron co do sprawiedliwości wydanego wyroku, wszakże uzasadnienie pełni funkcję komunikatu, warunkuje także podjęcie przez

strony dalszych czynności. Sąd ma normatywny obowiązek sporządzenia uzasadnienia, nie powinno być ono jednak traktowane jako „zło konieczne”, lecz jako okazja do wyjaśnienia stronom powodów wydania orzeczenia określonej treści, w sytuacji, w której strona nie przekonała ustne motywy przytoczone na sali rozpraw.

W publikacji zatytułowanej „Uzasadnienie orzeczenia sądu powszechnego. Język, struktura, metodyka.” pod red. J. Koneckiego, P. Nowaka i P. Zdanikowskiego (wyd. Wolters Kluwer, 2022, w całości dostępnej w wersji PDF w systemie prawnym LEX) wskazano na wiele funkcji uzasadniania orzeczenia, dzieląc je:

1. funkcje procesowe:

- a) ***kontrolną (zewnętrzną);***
- b) ***stymulującą (samokontroli);***
- c) ***interpretacyjną (sprawozdawczo-interpretacyjną);***

1. funkcje pozaprocessowe:

- a) ***perswazyjną (argumentacyjną, racjonalizacyjną);***
- b) ***wychowawczą (społeczną, legitymizacyjną) oraz***
- c) ***wizerunkową.***

Sąd Okręgowy nie będzie cytować obszernych fragmentów tej publikacji, nie stanowi ona w doktrynie żadnego novum, a jedynie porządkuje i syntetyzuje

<p><i>dotychczasowe orzecznictwo i piśmiennictwo rozbite na wiele osobnych rekordów. Dość jednak rzec, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku powyższych funkcji nie spełniło, co w najbardziej jaskrawy sposób dotyczyło wszystkich z wyżej wymienionych funkcji pozaprocesowych.</i></p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzone uchybienie dotyczące uzasadnienia zaskarżonego wyroku, było niewystarczające, aby uchylić sam wyrok, który do meritum, tj. uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, był prawidłowy.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych</u> przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegających na pominięciu przez Sąd okoliczności obciążających oskarżonego wynikających z treści zeznań świadków M. W. i A. M., jak również z wyjaśnień oskarżonego oraz dowodu z dokumentu - Niebieskiej Karty.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut ten był bezzasadny z dwóch powodów.</p> <p>Po pierwsze – został przez prokuratora zdublowany w stosunku do zarzutu z pkt 1, albowiem istota zarzucanego uchybienia została powielona, a jedynie odmiennie zakwalifikowana jako inna kategoria względnej przesłanki odwoławczej. W postępowaniu karnym nie obowiązuje zasada, że im więcej zarzutów w petitum, tym lepiej. Rozległość zarzutów i konkluzji apelacji nie zawsze jest skutecznym środkiem służącym do zwalczania trafności orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26.02.2002 r., sygn. II AKA 18/02, Prok.i Pr.-wk 2004, nr 4, poz. 21).</p> <p>Po drugie zaś – zarzut ów został sformułowany wadliwie. W orzecznictwie od lat ugruntowanym pozostaje, że zarzut błędu w ustaleniach może mieć postać „błędu braku” lub „błędu dowolności”. Skoro dany dowód został przeprowadzony, oczywistym pozostaje, że ów „błąd braku” nie zachodził. Jeśli już w grę wchodził wyłącznie „błąd dowolności” polegający na wadliwej ocenie konkretnych dowodów. Z kolei to, dlaczego dowody w postaci zeznań funkcjonariuszy A. M. i M. W. i Niebieska Karta zasadnie uznane zostały za niewystarczające do wydania wyroku skazującego i jaka w istocie była ich wartość dowodowa, omówiono już w rubryce 3.1. Uznanie po stronie Sądu merytorycznego określonego dowodu za wiarygodny, aczkolwiek</p>	

niewystarczający, nie oznacza automatycznie jego pominięcia.	
Wniosek	
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	W związku z zainicjowaniem postępowania apelacyjnego jedynie przez prokuratora, na podstawie art. 636 § 1 kpk, wydatkami tegoż postępowania obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana